

MENCIÓ ESPECIAL PROSA

Pseudònim: HANA NO KASA

Obra: (355)- TU M'HO HAS FET

Autora: MIREIA FONTOVA VALERO

355

Tu m'ho has fet

Cop de martell, cop de martell. El so sec del metall fred i gris contra el calent i vermell inundava la sala. Clac, clac, clac. Es netejà la suor del front amb el revers del braç i observà la seva obra. No era res de l'altre món, una ferradura, però correcte, així que l'agafà amb les pinces i la col·locà a l'aigua freda, amb un xiscle semblant al que fan les locomotores quan engeguen. Refredar el ferro sempre l'evocava a aquella vegada que va baixar de les muntanyes per anar a Barcelona a recollir la dona del seu germà. Ara pensava en ella. Pobre ferrer, que s'havia posat a treballar per treure-se-la del cap, i just quan acaba, allà és ella de nou.

L'única manera de poder seguir era treballar fins a l'exhauriment de totes les seves forces. Què estaria fent ella? Ja serien tota la família a la casa de Barcelona? Estaria la petita Maria jugant amb la nina de palla que li havia fet? Estaria gaire trista ella? Esperava que no. El comiat havia estat curt i fred. No tenien paraules de consol, ni carícies esperançadores, ni ganes de prolongar més aquell patir.

Els pecats d'ambdós havien estat tals que ja no podien ofendre més les seves famílies ni a Déu. Ho havien acordat, la separació dels cossos per aconseguir la de les ànimes, però tot i això, el dolor era gran i molt real.

Un tro el tragué de les seves cavil·lacions. Va treure el cap per la finestra i, en fixar-se que el terra era força moll, va deduir que devia ploure feia estona. Tan capficat com estava en ell mateix, no se n'havia adonat.

Un llampec il·luminà el camí, fangós, i dibuixà una silueta penosa a la llunyania. Tot s'enfosquí de nou i sonà el tro, com a música de l'horror. Un altre llampec tornà a il·luminar la figura, que ja era prop de la porta.

Agafà un drap i es netejà la brutícia superficial de les mans. Obrí la porta i es quedà en el portal. Tot era fosc i només sentia el repic de les gotes en el fang, unes passes lentes i llefiscoses acompanyades d'una respiració cansada. No es mogué i esperà a sentir l'aire d'aquell ésser en pena a la seva carn.

Un altre llampec.

L'aparició tenia els ulls molt oberts i fixes en ell. El mirava amb odi. El ferrer restà quiet i li mirà la forma desdibuixada, que només s'intuïa. Ella el pegà i ell no es sorprengué.

El pegà i el pegà, a la cara, al pit, als braços, al coll. Ell retrocedia per l'impuls dels cops que, de sobte, posseïen una força desconeguda. El fuster va ensopegar i caigué a terra. Ella se li puja al damunt i seguí pegant-lo, fent-lo sagnar i fent-li mal. Tot el mal que era capaç de fer-li, li feia.

Només es sentien els cops compassats, només es veia una part de la cara dels dos il·luminada per l'anar i tornar d'una espelma moribunda.

Quan l'home va veure que la cara d'ella tenia una brillantor de mullat estranya a la de la pluja, li agafà les mans i parà el seu atac amb facilitat. Ella va barallar-se un xic però de seguida es va rendir i va deixar caure el col, com mort, sobre seu. Amb les mans als canells i el front quasi tocant al seu pit, ell s'incorporà o s'assegué a terra davant del cos sense forces d'ella, que encara aguantava pels canells.

Ella pujà una mica la vista i el mirà amb tot el menyspreu i odi que el Dimoni pot posar en la més desgraciada de les seves víctimes.

- Maleït sies.- escopí, com si fos la cosa més fastigosa existent.- Mira el que m'has fet, malvat. Ara no sóc dona ni persona, només un munt de misèria que no pot ni suportar-se a si mateixa. Tu m'ho has fet.

- Ets tu, serventa del Diable i dels seus deliris, que m'has fet deshonrar els meus avantpassats i has convertit la meva pacífica existència en el pitjor dels turments. Tu m'ho has fet.

Ella agafà un ferro punxegut del terra, l'apropà al coll d'ell i li aplicà pressió fins que en sortí un rajolí de sang. Ell envoltà amb les seves mans el coll d'ella i el pressionà fins que vegué un petit senyal de dolor en els seus ulls.

Estigueren així, contemplant el sofriment de l'altre i expectants del propi, fins que la suor de la mà d'ella li va fer relliscar el clau i va sonar un cop metàl·lic a terra.

Rendida ja, va deixar caure les mans i va substituir la seva mirada feréstega per una de patiment que implorava misericòrdia per l'ànima.

El ferrer subjectà el seu coll amb una mà i amb l'altra li acaricià els cabells molls i despentinats. Ella tancà els ulls i deixà a les seves mans el destí d'ambdós. O l'estimava o la matava.

Col·locà les mans al cap d'ella i el conduí a les seves espatlles. Els dos sospiraren i s'ompliren de l'olor de l'altre. La dona, amb la cara tacada de sang de la ferida que ella mateixa li havia fet, li xiuxiuejà a cau d'orella:

- M'hauries d'haver matat.

Prosa 17 anys
Hana no Kasa